

Zingen is tweemaal bidden, aldus de grote Augustinus. Ook pastoor Bob Peeraer in de Mechelse parochie Onze-Lieve-Vrouw over de Dijle is daar heilig van overtuigd. Hij toverde zijn koude kerk om tot een zingend en levens nabije gemeenschap. „Midden in die gemeenschap staat het koor. Dat is de motor”, aldus de man die vijftig jaar geleden aan de wieg stond van het vermaarde Onze-Lieve-Vrouwkoor Mechelen.

Ilse Van Halst

‘Zingen is het hart van de liturgie’

NOG maar net tot priester gewijd, werd Bob Peeraer in 1954 tot onderpastoor benoemd in de parochie Onze-Lieve-Vrouw over de Dijle. Hij zou er zijn verdere priesterloopbaan blijven en ook nu hij met pensioen is gegaan, draait hij als vrijwilliger mee en volgt hij als ere-voorzitter de activiteiten van 'zijn' koor op de voet. „Van huize uit kreeg ik het gevoel voor muziek mee. Mijn vader was organist, net als ik later. Dat was de reden waarom ik in deze parochie werd aangesteld en mij het koor van een tiental mannen werd toevertrouwd.”

– En haast meteen zette u een knapenkoor op stapel.

Samen met de organist Fil Denteneer, die zich net als talloze anderen trouwens vele jaren lang belangeloos voor het koor heeft ingezet, vatte ik al snel het plan op met een knapenkoor te starten. In deze parochie wachtte me immers een versleten kerk, beschadigd door de bombardementen tijdens de Tweede Wereldoorlog. De glasramen waren gebroken, de verwarming deed het niet. Het was er letterlijk en figuurlijk koud.

En ik maar hunkeren naar een warme, zingende Kerk. Ik droomde ervan met een koor die kille kerk om te toveren tot een warme, levende gemeenschap. Eind december 1954 begon ik te repeteren met een dertigtal knapen. Ons eerste optreden was tijdens de Goede Week in 1956, een halve eeuw geleden dus.

– Al snel boekte het koor succes.

Wil je iets doen lukken, dan moet het waardevol zijn. Dat betekent dat je niet te snel mag tevreden zijn en dat je moet blijven streven naar een zeker niveau. Dat heb ik ook bewust gedaan.

In mei 1960 mochten we al voor het eerst optreden voor de televisie. Nadien zouden nog ontelbare televisie- en radiomissen volgen. Twee jaar later lieten we onze eerste grammofoonplaten persen. In 1968 werkten we mee aan de televisiefilm *Da Capo* onder leiding van Francis Bay van het BRT-orkest, over de geschiedenis van de

grammofoonplaat. Het betekende de grote doorbraak van ons koor.

Van het prille begin zongen we huwelijksmissen en ook het populaire programma schuwden we niet. Zo luisterden we geregeld feestjes op van de parochie of van verenigingen. Ik vond dat belangrijk, omdat ook dit genre heel wat leuke liedjes te bieden heeft. De sleutel van het succes is dat de koorleden graag zingen. Daar staat of valt alles mee. Mensen horen of je vanuit je hart zingt, of zomaar wat noten afhaspelt.

– Later kwam er ook een meisjeskoor bij.

Die knapen hadden natuurlijk zussen. Waarom ook zij niet mochten zingen, wilden ze weten. Gelukkig viel hun hunker samen met het Tweede Vaticaans Concilie, wat heel wat mogelijkheden opende. In 1964 ging het meisjeskoor van start. Eerst verzorgde het de zaterdagavondmis, maar al snel vormden ze samen met de knapen het jongerenkoor.

Reeds in 1956 trad ons knapenkoor vooraan in de kerk op in corona. Het mannenkoor haalde ik ook naar beneden. Een koor hoort immers niet thuis op het doksaal of in een andere uithoek, maar in

het hart van de gemeenschap. We voelden ons dan ook vlug thuis in de vernieuwingen van het concilie.

– Bovendien kwam er ook ruimte voor de volkstaal.

Ons koor speelde een belangrijke rol bij het bepalen van het liturgische repertorium in de landstaal. In onze kerk werden de platenreeksen *Zingende Kerken Lente* opgenomen, allemaal Nederlandstalige liederen van de Interdiocesane Commissie voor Liturgische Zielzorg.

Toch waakten we erover het waardevolle uit het verleden niet uit het oog te verliezen. Ons motto was *nova et vetera*, het beste van vroeger bewaren (zoals het onvervangbare gregoriaans en de prachtige polyfonie), maar ook ruimte maken voor nieuwe berijmingen van psalmen en hymnen.

Ik wilde de mensen goed zingbare liederen bezorgen, haalbaar voor iedereen. Zingen is immers het hart van de liturgie. Je kunt bezwaarlijk vieren zonder een zingende gemeenschap. Als een Kerk niet meer zingt, heeft ze afgedaan. Het koor heeft dus een onvervangbare rol. Tegelijk hecht ik veel belang aan de inhoud van

de liederen. Ze moeten de mensen een boodschap meegeven, vertaald naar deze tijd. Het moeten teksten zijn die je als gelovige kunt meebidden.

– Vandaag hanteert u de dirigerestok nog maar zelden.

In 1982 werd ik pastoor en kwam daarbij alleen te staan in de parochie. Nu slokten mijn pastorale bezigheden me volkomen op. Urbain Van Asch nam mijn taak over als dirigent van het volwassenenkoor (want inmiddels hadden ook onze mannen het gezelschap van vrouwen gekregen). Zijn verdienste is dat hij de grenzen van het koor heeft verlegd. Twee jaar geleden werd hij opgevolgd door Kristel Verpoten, die tevens dirigent is van het jongerenkoor.

– Wat is het geheim van een goed koor?

Goed zingen is een oefening in gemeenschap. Je moet op elkaar letten, naar elkaar luisteren, je

Als een Kerk niet meer zingt, heeft ze afgedaan. Het koor heeft dus een onvervangbare rol

naar elkaar schikken. Als dirigent moet je mensen kunnen bezien. Mensen zingen graag, maar je moet ze in goede banen weten te leiden.

Het allerbelangrijkste is evenwel de vriendschap. Dat is de cement waardoor een koor meer is dan de som van de leden. Daarom trokken wij vanaf het tweede jaar op kamp. Tien dagen lang intens samenleven is ontzettend belangrijk om banden te smeden. Het maakt van ons koor één grote zingende familie.

– Hoe blikt u terug op de voorbije vijftig jaar?

Als een dankbaar man. Ik ben erin geslaagd mijn droom waar te maken. Een droom van een levens nabije liturgie die mensen van deze tijd weet te boeien. Het koor speelde daarin een onvervangbare rol. Ik had daarbij het geluk steun te kunnen vinden in het concilie. Vele heilige huisjes gingen tegen de vlakte. Johannes XXIII gooidde de ramen open en een nieuwe geest waaide door de oude Kerk.

Het verheugt me dat onze kerk vandaag nog steeds vol loopt. Dat hebben we te danken aan ons koor dat niet enkel op feestdagen de viering opluistert, maar elke zondag van het jaar. Mensen hebben nood aan gemeenschap. Een koor als het onze, met een grote inbreng van jongeren en kinderen, spreekt aan.

Het doet me tevens veel deugd dat je overal in onze parochie koorleden terugvindt. Vanuit het koor engagerden velen zich in de catechese, in de liturgische werkgroepen, in de babysitdienst enzovoort. Het koor doet veel meer dan de liturgie opluisteren, het draagt onze parochie.

Bob Peeraer gaat voor in de eucharistieviering ter gelegenheid van een halve eeuw Onze-Lieve-Vrouwkoor op 24 september om 10 uur in de Onze-Lieve-Vrouw over de Dijle te Mechelen. Op 17 december volgt een jubelconcert. Meer informatie op de website www.olvkoor.be of bij dirigent Kristel Verpoten, telefoon 0475/31.33.99.

© Hugo Maris

